

Postanowienie Trybunału ósma izba) z dnia 17 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalía) – Estaleiros Navais de Peniche SA/Município de Aveiro, Navaltagus – Reparação e Construção Naval SA, Navalrocha – Sociedade de Construção e Reparações Navais SA

(Sprawa C-787/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejdycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Procedury odwoławcze w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane – Dyrektywa 89/655/EWG – Artykuł 1 ust. 3- Interes prawny – Dostęp do procedur odwoławczych – Oferent wykluczony decyzją instytucji zamawiającej, która stała się ostateczna w braku zakwestionowana wszystkich powodów odrzucenia jego oferty – Brak interesu prawnego]

(2022/C 257/19)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Estaleiros Navais de Peniche SA

Strona przeciwna: Município de Aveiro, Navaltagus – Reparação e Construção Naval SA, Navalrocha – Sociedade de Construção e Reparações Navais SA

Sentencja

Artykuł 1 ust. 3 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, zmienionej dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona temu, aby oferent, który został wykluczony z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego decyzją instytucji zamawiającej, która stała się ostateczna, mógł zaskarżyć decyzję o udzieleniu tego zamówienia. W tym względzie bez znaczenia jest to, czy wykluczony oferent podnosi, iż ewentualnie zamówienie mogłoby zostać udzielone jemu w przypadku, gdyby w wyniku uchylecia tej decyzji, instytucja zamawiająca postanowiłaby o wszczęciu nowego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego.

⁽¹⁾ Data złożenia 16.12.2021.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 29 września 2020 r. – Fastweb SpA i in./Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

(Sprawa C-468/20)

(2022/C 257/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Fastweb SpA, Tim SpA, Vodafone Italia SpA, Wind Tre SpA

Druga strona postępowania: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawidłowa wykładnia art. 267 TFUE nakłada na sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, obowiązek wystąpienia z odesłaniem prejudycjalnym w przedmiocie wykładni prawa [Unii Europejskiej] mającego znaczenie dla sporu w postępowaniu głównym, nawet jeśli można wykluczyć wątpliwości interpretacyjne co do znaczenia, jakie należy nadać właściwemu przepisowi prawa europejskiego – biorąc pod uwagę terminologię i znaczenie prawa [Unii Europejskiej], jakie można przypisać słowom składającym się na ów przepis, ramy prawne Unii, w jakie przepis ten się wpisuje, oraz cele ochrony leżące u jego podstaw, zważywszy na etap rozwoju prawa europejskiego w chwili, w której stosowany jest przepis mający znaczenie w ramach postępowania krajowego –, lecz nie jest możliwe udowodnienie w sposób szczegółowy, z subiektywnego punktu widzenia, mając na uwadze zachowanie innych sądów, że wykładnia dokonana przez właściwy sąd jest taka sama, jak ta, której prawdopodobnie dokonają sądy państw członkowskich oraz Trybunał, w przypadku gdy będą rozstrzygać tę samą kwestię?

- 2) Czy prawidłowa wykładnia art. 49 i 56 TFUE oraz zharmonizowanych ram prawnych wyrażonych w dyrektywach 2002/19/WE⁽¹⁾, 2002/20/WE⁽²⁾, 2002/21/WE⁽³⁾ i 2002/22/WE⁽⁴⁾, w szczególności w art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 2002/21/WE, zmienionej dyrektywą 2009/140/WE⁽⁵⁾, w art. 3 dyrektywy 2002/20/WE, zmienionej dyrektywą 2009/140/WE, oraz w art. 20, 21 i 22 dyrektywy 2002/22/WE, zmienionej dyrektywą 2009/136/WE⁽⁶⁾, stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego takiemu jak przepis wynikający z art. 13, 70 i 71 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 259/03 w związku z art. 2 ust. 12 lit. h) i l) ustawy nr 481/1995 i art. 1 ust. 6 pkt 2 ustawy nr 249/1997, który przyznaje krajowemu organowi regulacyjnemu w sektorze łączności elektronicznej uprawnienie do ustalenia: i) w przypadku telefonii komórkowej – częstości odnowienia ofert i rozliczenia nie mniejszej niż raz na cztery tygodnie z jednoczesnym wprowadzeniem obowiązku wobec podmiotów gospodarczych, które stosują częstość odnowienia ofert i rozliczenia w wymiarze innym niż miesięczny, bezzwłocznego poinformowania użytkownika o odnowieniu oferty poprzez wysłanie wiadomości SMS; ii) w przypadku telefonii stacjonarnej – częstości odnowienia ofert i rozliczenia w wymiarze miesięcznym lub stanowiącym wielokrotność miesiąca; iii) w przypadku ofert pakietów obejmujących m.in. telefonię stacjonarną – stosowania częstości odnoszącej się do telefonii stacjonarnej?

- 3) Czy prawidłowa wykładnia i stosowanie zasady proporcjonalności w związku z art. 49 i 56 TFUE oraz zharmonizowanymi ramami prawnymi wyrażonymi w dyrektywach 2002/19/WE, 2002/20/WE, 2002/21/WE i 2002/22/WE, w szczególności w art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 2002/21/WE, zmienionej dyrektywą 2009/140/WE, w art. 3 dyrektywy 2002/20/WE, zmienionej dyrektywą 2009/140/WE, oraz w art. 20, 21 i 22 dyrektywy 2002/22/WE, zmienionej dyrektywą 2009/136/WE, stoi na przeszkodzie przyjęciu przez krajowy organ regulacyjny w sektorze łączności elektronicznej środków regulacyjnych mających na celu ustalenie: i) w przypadku telefonii komórkowej – częstości odnowienia ofert i rozliczenia nie mniejszej niż raz na cztery tygodnie z jednoczesnym wprowadzeniem obowiązku wobec podmiotów gospodarczych, które stosują częstość odnowienia ofert i rozliczenia w wymiarze innym niż miesięczny, bezzwłocznego poinformowania użytkownika o odnowieniu oferty poprzez wysłanie wiadomości SMS; ii) w przypadku telefonii stacjonarnej – częstości odnowienia ofert i rozliczenia w wymiarze miesięcznym lub stanowiącym wielokrotność miesiąca; iii) w przypadku ofert pakietów obejmujących m.in. telefonię stacjonarną – stosowania częstości odnoszącej się do telefonii stacjonarnej?

- 4) Czy prawidłowa wykładnia i stosowanie zasad niedyskryminacji i równego traktowania w związku z art. 49 i 56 TFUE oraz zharmonizowanymi ramami prawnymi wyrażonymi w dyrektywach 2002/19/WE, 2002/20/WE, 2002/21/WE i 2002/22/WE, w szczególności w art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 2002/21/WE, zmienionej dyrektywą 2009/140/WE, w art. 3 dyrektywy 2002/20/WE, zmienionej dyrektywą 2009/140/WE, oraz w art. 20, 21 i 22 dyrektywy 2002/22/WE, zmienionej dyrektywą 2009/136/WE, stoi na przeszkodzie przyjęciu przez krajowy organ regulacyjny w sektorze łączności elektronicznej środków regulacyjnych mających na celu ustalenie: i) w przypadku telefonii komórkowej – częstości odnowienia ofert i rozliczenia nie mniejszej niż raz na cztery tygodnie z jednoczesnym wprowadzeniem obowiązku wobec podmiotów gospodarczych, które stosują częstość odnowienia ofert i rozliczenia w wymiarze innym

niż miesięczny, bezzwłocznego poinformowania użytkownika o odnowieniu oferty poprzez wysłanie wiadomości SMS; ii) w przypadku telefonii stacjonarnej – częstości odnowienia ofert i rozliczenia w wymiarze miesięcznym lub stanowiącym wielokrotność miesiąca; iii) w przypadku ofert pakietów obejmujących m.in. telefonię stacjonarną – stosowania częstości odnoszącej się do telefonii stacjonarnej?

-
- (¹) Dyrektywa 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie), Dz.U. 2002, L 108, s. 7.
- (²) Dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach), Dz.U. 2002, L 108, s. 21.
- (³) Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa), Dz.U. 2002, L 108, s. 33.
- (⁴) Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej), Dz.U. 2002, L 108, s. 51.
- (⁵) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywy 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci i usług łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń oraz 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej, Dz.U. 2009, L 337, s. 37.
- (⁶) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów, Dz.U. 2009, L 337, s. 11.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Ascoli Piceno (Włochy) w dniu 13 października 2020 r. – postępowanie karne przeciwko OL

(Sprawa C-517/20)

(2022/C 257/21)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Ascoli Piceno.

Oskarżony w postępowaniu głównym:

OL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasady swobody przedsiębiorczości, niedyskryminacji i ochrony konkurencji, o których mowa w art. 49, 56 i 106 TFUE, oraz przewidziana w nich zasada racjonalności stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które na mocy krajowego przepisu lub aktu prawnego mającego moc ustawy powodują przedłużenie dawnych koncesji i innych praw do przyjmowania zakładów udzielonych w drodze przetargów lub w drodze procedury uregulowania statusu (bez przetargu), których pierwotny termin wygaśnięcia został już wyznaczony na czerwiec 2016 r.?
- 2) Czy art. 49, 56 i 106 TFUE stoją na przeszkodzie przepisom krajowym które za pomocą metody bezpośredniego udzielenia zamówienia w drodze aktu przedłużenia, który nie został poprzedzony wcześniejszym przeprowadzeniem postępowania przetargowego, powodują zamknięcie w nieuzasadniony sposób rynku krajowego?
- 3) Czy art. 49, 56 i 106 TFUE stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które, wobec braku równoczesnego przeprowadzenia nowego postępowania przetargowego, zezwalają na obowiązywanie na rynku krajowym wszystkich koncesji już uznanych za niezgodne z prawem w kolejnych orzeczeniach Trybunału, uniemożliwiając dostęp do tego rynku nowym podmiotom zagranicznym?